

KARINCA TOBI

BÜYÜK ORMAN MACERASI

Ebru Kapaklıkaya

Çizer: Selin Öztürk

Bahar gelmişti. Güneş; ağaç dallarını, papatya-
yaların taç yapraklarını, toprağın yüzeyini
sıvazlıyordu. Ağaçlardaki kuşların, papatyalardaki
arıların ve topraktaki minik sincapların sesleri gü-
rül gürül akan nehrin sesine karışıyordu. Toprağın
metrelerce altında olmasına rağmen tüm bu ses-
leri duyan biri vardı.

Tobi, gülümseyerek gözlerini açtı. Bütün bu
sesleri duyabiliyor ve ayırt edebiliyordu. Çünkü o
bir karıncaydı.

Kuş seslerinin arasına başka sesler de karış-
tı. Yiyecek toplamak için bir araya gelen karınca
kolonisinin sesiydi bu. Bilgin Karınca, tüm yavru
karıncaları yel değirmenin önünde bir araya top-

lamış, ormanda dolaşırken nelere dikkat etmeleri gerektiğini anlatıyordu. Yemek toplama kurallarından bahsettiği sırada Tobi'nin kalbi güm güm atmaya başladı. Yatağından neredeyse uçarak çıktı.

"Eyvah! Bensiz yiyecek toplama eğitimine çıkıyorlar!"

Bilgin Karınca, adından da tahmin edebileceğiniz gibi karıncaların en bilginiydi. Tobi ve diğer minik karıncaların öğretmeni idi. Minik karıncalar, yuvalarından ilk kez uzaklaşacakları zaman, onlara Bilgin Karınca eşlik ederdi. Birkaç eğitim sonrasında, karıncalar artık kendi başlarına hareket edebilirlerdi. Bugünkü eğitim, öyleydi. Bilgin Karınca, yemek toplayacak olan karıncalara son hatırlatmaları yapacak ve yel değirmeninde onları bekleyecekti. Aslında Bilgin Karınca bugün eğitim olacağını tüm anne babalara söylemişti. Ancak Tobi sesleri duyana kadar bundan habersizdi. "Annem eğitim olduğunu bana söylemeyi unuttu herhalde." diye geçirdi içinden.

Tobi, bu dersleri çok merak ediyordu. Onun için ormanda dolaşmak bol eğlence ve macera demekti. İçinde her gün büyüyen bir çiçek gibiydi merak.

O, yiyecek toplamayı ve ailesine yardımcı olmayı çok istiyordu. Bu işi seveceğini biliyordu. Hatta bundan emindi. Çünkü Tobi aynı zamanda çok yardımseverdi.

Heyecanla yatağını topladı, kıyafetlerini giydi. Odasından çıkıp annesine koştu. Toprağın yüzeyine çıkıp eğitime yetişmek için sabırsızlanıyordu. Ancak işler hiç beklediği gibi gitmedi.

**Hadi, hikâyeye devam etmeden önce
Tobi'yi tanıyalım. İşte bizim Tobi!**

BİR KARINCA GÜNLERİNİ NASIL GEÇİRMEZ?

"Nereye gidiyorsun Tobi?"

Tobi evden çıkmak üzereydi. Annesinin sesini duyunca durdu. Biraz çekinerek konuştu:

"Bilgin Karınca yiyecek toplarken uyulması gereken kuralları anlatıyor anneciğim. Üstelik ormanda bir geziye çıkmamıza izin verecekmiş. Bu eğitime katılmam lazım!"

Annesi, Tobi'nin yanına yaklaştı ve saçlarını okşadı.

"Seni anlıyorum Tobi. Sen de gitmek istiyorsun. Ama bu, şu an için mümkün değil. Biliyorsun, yönlerini karıştırdığın için kaybolabilirsin. Yanında bir yetişkin olmadan gitmen doğru olmaz. Biraz

daha zamana ihtiyacın var. Bilgin Karınca da aynı-
sını söylemişti, hatırlasana. Ama istersen birlikte
yiyecek toplamaya çıkabiliriz.”

Tobi annesinin bunları söyleyeceğini içten içe
biliyordu. Arkadaşlarından daha farklı olduğunu;
yönleri karıştırdığını, tek sıra hâlinde yürümele-
rini sağlayan koku sinyallerini takip edemediğini
biliyordu. Ormana annesiyle gittiğinde bile başına
türlü işler geliyordu.

Bundan iki ay evvel, tek başına yiyecek arama-
ya çıkmış ve kaybolmuştu. Korkunç bir gündü Tobi
için. Bir ağaç kovuğuna saklanmıştı. Ne yapaca-
ğını bilmiyordu, ailesinin onu bulmasını beklemişti.

Nihayet bulmuşlardı da. Tobi, anne ve
babasını görünce ağlamaya başla-
mış, onlara sıkı sıkı sarılmıştı. Tek
başına geçirdiği saatler ise günler-
ce kâbus olup uykularını bölmüştü.

Annesi haklıydı. Tobi'nin or-
mana uyum sağlaması zor
görünüyordu. Oysa o da
arkadaşları gibi kolonisine
yardım etmek, evine yiye-

cek taşımak istiyordu. Ve bu fikir, ona çok eğlenceli geliyordu. Diğer taraftan arkadaşlarının onunla yine dalga geçeceklerinden korkuyordu. Özellikle de Luna'nın. Luna her fırsatta Tobi'nin bu yıl da onlarla gelemeyeceğini söyleyip duruyordu. Tobi'nin her konuda beceriksiz olduğunu düşünüyordu. Oyunlarına Tobi'yi almak istemiyor, grup ödevlerinde onu aralarına dahil etmiyordu.

Tobi, annesine uzun uzun baktıktan sonra başını öne eğdi.

“Yine Luna'yı haklı çıkardım. Ben beceriksizim.” dedi kendi kendine. Sonra annesine bakmadan arkasını döndü ve odasına doğru yürümeye başladı.

“Ben uyumak istiyorum.” dedi.

Yatağında kıvrılıp yattı. “Ben beceriksiz ve işe yaramaz bir karıncayım.” diye bağırdı ağlamaklı bir sesle ve yorganı başının üstüne kadar çekti.

**“BEN İŞE YARAMAZ BİR
KARINCAYIM!”**

HER ZAMAN BAŞKA BİR YOL VAR • • • • •

Tobi'nin sesini, dedesi duymuŐtu. "Torunumun böyle dŐnmesine neden olan Őey, ne olabilir?" diye dŐnd. Bir Őeyler yapmalıydı. Bu durumu zmeli, Tobi'yi, bu yanlış dŐnce-den kurtarmalıydı. Kapıyı çaldı ve yavaŐça araladı.

"İçeri girebilir miyim evlat?"

Tobi zgnken konuŐmayı pek sevmiyordu.

"Dede, biraz canım sıkkın, sonra konuŐamaz mıyız?"

“Canını sıkan konuyu konuşabiliriz. Belki sana yardımcı olabilirim.”

“İşte o biraz zor.” diye iç çekti Tobi.

“Nedenmiş o?”

“Bilgin karınca, yine yavru karıncalarla eğitime çıktık dede. Ve bil bakalım, kim bu eğitime katılmıyor? **YİNE. BEN TABİİ Kİ!** Çünkü annem bunun için hazır olmadığımı söyledi. Düşünebiliyor musun dede, yaşça benden küçük karıncalar bile gidebiliyor. Ama ben başaramıyorum. Çünkü ben başarısız bir karıncayım. Şu an sadece uyumak istiyorum. İzin verirsen uyuyabilir miyim?”

Tobi'nin dedesi duydukları karşısında bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonra düşünceli bakışlarla Tobi'ye döndü.

“Böyle düşünmene üzüldüm evlat çünkü bence yanlış düşünüyorsun. Hem sorunların üstesinden uyuyarak gelemezsin, değil mi? Uyumak da neymiş! Kışın bol bol uyumaya vaktin olacak. Sen çok akıllı bir karıncasın. Üstelik her şeyi başarabileceğini de biliyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacın var.”